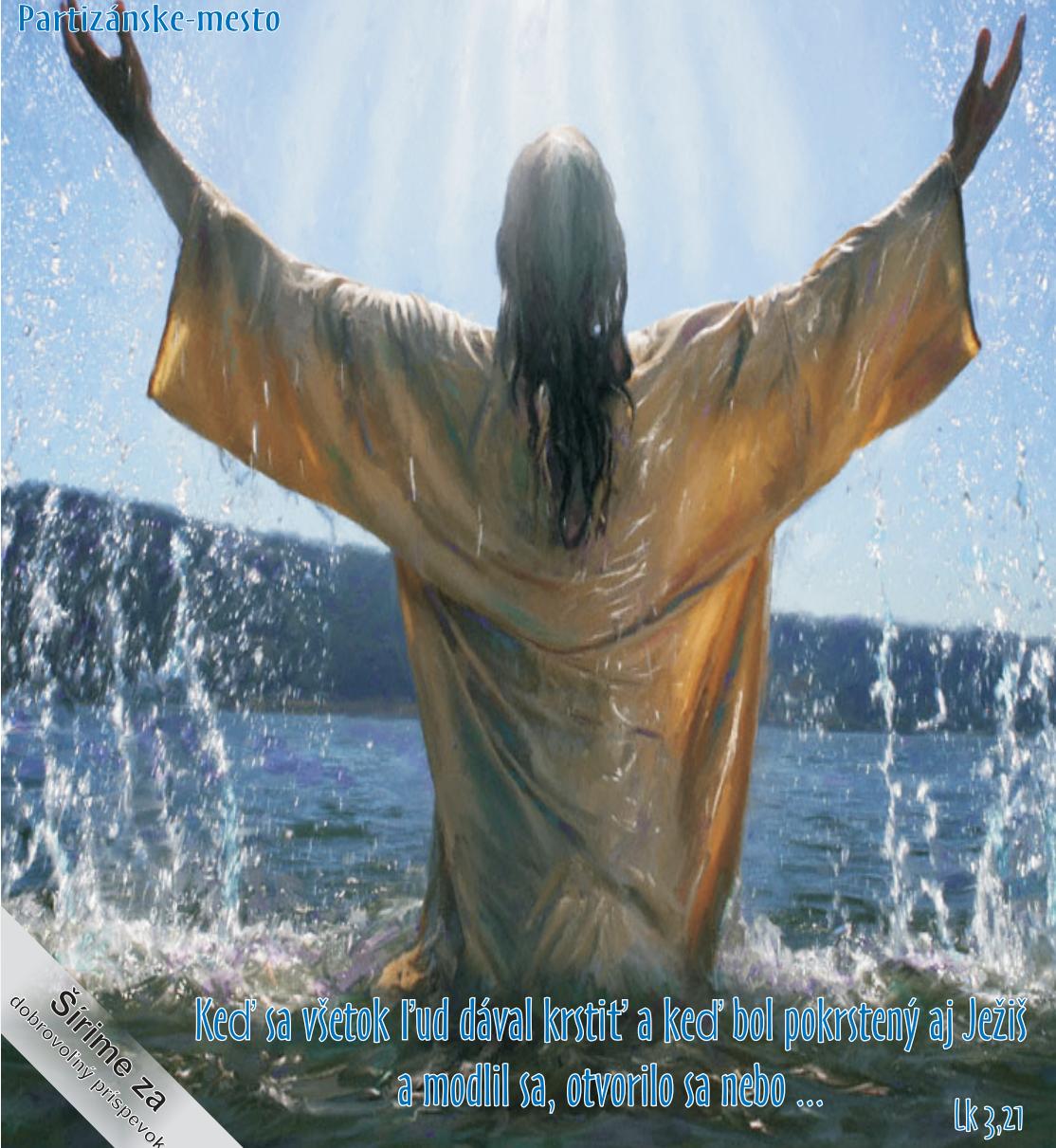

PÚTNIK

Božieho milosrdensťa
farnosti Božského Srdca Ježišovho
Partizánske-mesto

IX. ročník
číslo 1/2011

Šírimo za
dohovolnyj príspěvok

Ked' sa všetok ľud dával krstíť a ked' bol pokrstený aj Ježiš
a modlil sa, otvorilo sa nebo ...

Lk 3,21

Pútnik Božieho milosrdenstva

Z obsahu...

Úvodník

Rok 2011 - nový
alebo šťastný?
strana 3

Svedectvo

Moja cesta k Bohu
strana 4-5

Zaujalo nás

100. výročie
narodenia Matky
Terézie
strana 6-8

Týka sa nás

Týždeň modlitieb za
jednotu kresťanov
strana 9

Aktuálne

Pápež Benedikt XVI.
hovorí o kondómoch
a rozšírovaní HIV
strana 10-11

Boli sme pri tom

Pútnický zájazd Praha
a Svatá Hora
strana 12-13

Zamyslenie

Aký ciel, taká cesta
strana 14

Farská kronika

od 24.11. do 7.12.2010

Do nášho cirkevného spoločenstva sa sviatostou krstu začlenili:

Rikardo Lakatoš
Alexandra Lukačková
Mathias Krasula
Tomáš Nedas
Nella Hostačná
Vanesa Dzianová

S nádejou na večný život sme odprevadili:

Helena Sobotová, 80 r.
František Hlavina, 73 r.
Ján Bratkovič, 60 r.
Jarmila Fischerová, 49 r.
Anton Bielich, 61 r.

Novoročný vinš

*Vinšujeme vám všetko šťastie v deň roku nového,
nech vás Pán Boh ochraňuje od všetkého smutného.*

*Vinšujeme vám nový rok,
aby ste mali šťastný krok,
doma lásku, svornosť
a všetkého hojnosť.*

*V novom roku všetci svorne nažívajme vospolok,
tak nám bude i v trápení požehnaný každý krok.*

Všetkým čitateľom nášho časopisu zo ♥ prajeme požehnaný nový rok 2011. Nech je pre nás všetkých plný Božej lásky, pokoja, radostí a nech je to vidieť v našom živote, že náš život prežívame s Pannou Máriou. Len s ňou sa ľahšie prekonávajú problémy a bolesti života. Ona je tá hviezda, ktorá nám svieti na ceste za Ježišom. Svieťme aj my druhým na cestu viery a v pravú chvíľu ukazujme na Ježišovu lásku. To je naše poslanie a náš ciel.

Liturgický kalendár

- 1.1. - Panny Márie Bohorodičky
- 2.1. - 2. nedele po narodení Pána
- 6.1. - Zjavenie Pána (Trocí kráľov)
- 9.1. - Nedele Krstu Krista Pána
- 16.1. - 2. nedele v cezročnom období
- 23.1. - 3. nedele v cezročnom období
- 30.1. - 4. nedele v cezročnom období

Rok 2011 - nový alebo šťastný?

V týchto dňoch si navzájom prajeme šťastný nový rok a zároveň si kladieme otázku, čo nám rok 2011 prinesie. Túžba po niečom novom, samozrejme lepšom, nie je len záležitosť kalendára, ale vyjadruje aj dynamiku človeka, v ktorej chceme niekam smerovať a niečo dosiahnuť. Veľmi výstižne to vyjadruje sv. Pavol: „*Kto je teda v Kristovi, je novým stvorením. Staré sa pominulo a nastalo nové.*“

(2 Kor 5,17)

Nové nezačne tým, že sme zmenili kalendár. Privtelenie ku Kristovi a rozhodnutie sa pre Ježiša prináša nový život a lepšie, nové stvorenie. Znamená to „*obliecť si nového človeka, ktorý je stvorený podľa Boha v spravodlivosti a pravej svätosti*“.

(Ef 4,24) Spojiť sa s Kristom a byť vzdialený od toho, aby som sa uzatváral sám do seba, sa stáva akoby sviatosťou pre ľudí. Ján Pavol II. píše o novosti Cirkvi s veľkou nádejou a dôraz kladie na

Eucharistiu, na slávenie nedeľnej svätej omše, ktorá efektívne formuje spoločenstvo a dáva novosť života.

Eucharistia buduje spoločenstvo a zároveň živí človeka, aby bol novým stvorením a obliekol sa v Krista.

Túžiť po šťastnom novom roku je frázou, ak ostaneme v starých spôsoboch a vychodených chodníčkoch a priať niekomu šťastný rok

2 0 1 1 j e výsmechom, ak nie sme ochotní mu darovať seba v službe lásky.

Pane Ježišu, prosíme Ťa za c e l ú n a š u farnosť, za ľudí v našej farnosti, aby bol rok 2011 pre nás časom prinášajúcim

šťastie, kde objavíme novosť života vo vlastnom zakorenení v Bohu a budeme budovať naše spoločenstvo svojou službou lásky k blížnym. Amen.

Mgr. Miroslav Baláž
dekan - farár

Moja cesta k Bohu

Pochádzam z tradičnej kresťanskej rodiny. To znamená: každú nedeľu do kostola a vždy na Vianoce modlitba pred štedrou večerou. U starkej sme sa museli modliť vždy pred spaním a prezehnáť sa pred jedlom, preto som tam nerád spával.

Po absolvovaní všetkých sviatostí som na birmovke dostał tisíc korún a nejakú knihu o svätých a tým sa môj náboženský život skončil. Väčšinu kamarátov som mal neveriacich, a tak mi bolo prirodzenejšie hrať s nimi vonku v nedeľu futbal, ako trčať v kostole a nudiť sa so všetkými spoluveriacimi a spolunudiacimi. Celý kostol mi pripadal ako

jedna veľká pretvárka. Ako som nastúpil na strednú školu, do kostola som už nechodil a keďže som dochádzal 30 km, bola to príležitosť začať fajčiť a piť. Nikto ma tam nepoznal. Okúsil som marihuanu a zachutila mi. Začal som ju nosiť pravidelne domov aj pre kamošov. Výsledky v škole sa zhoršovali a túžba užívať si život silnela. Marihuana nám bola málo, tak sme začali ochutnávať aj iné drogy. Extáza, trip - čo je papierik napustený LSD, hašiš, meskalín a napokon aj pervitín. Pervitínom som sa

asi v dvadsiatke predávkoval a mal som strašné halucinácie asi dva-tri mesiace. Chcel som sa aj zabiť, ale doma som o tom nikomu nehovoril. To som už bol doma po vojenčine. Jeden kamarát ma pozval na evanjelizáciu a hovoril mi o Ježišovi. Ja som si pomysiel, že to je sice pekné, ale keby Ježiš stretol mňa, tak by ma poslal rovno do pekla. Bál som sa stretnúť s Bohom. Vyhováral som sa, že ešte nie som pripravený. Napokon som

sa evanjelizácie zúčastnil. Bolo to v kostole, čo ma n a j p r v d o s t odradilo. Hrali mladí na gitarách a bongu, hovorili svedectvá zo života a potom začal hovoriť ten ich „šéf“. Hovoril, že Boh vidí všetko, že sa

pred Ním nemusím skrývať. Hanbil som sa ako pes. Hovoril, že Ježiš klope na dvere môjho srdca a že chce vstúpiť, ale otvoriť musím ja. Srdce mi búšilo, musel som si kvoknúť za lavicu, aby ma nevidel. Mal som pocit, že ten človek, hoci tam bolo možno 50 ľudí, sa rozpráva len so mnou. Bál som sa otvoriť a ani som nevedel, ako sa to robí. Bol som šťastný, keď sme stadiaľ konečne vypadli a už som na to nemusel myslieť. Išli sme do baru, chceli sme sa riadne opíť, ale nejako mi nechutilo, tak som

išiel domov trievzy, čo nebolo zvykom. Občas mi tá udalosť z kostola vŕtala hlavou. Uvedomoval som si, že môj život stál za nič a nevedel som s tým nič urobiť. Keď som urobil veľké prúsery, z ktorých hrozila aj basa, modlil som sa zo strachu, nech Boh urobí toto alebo ono a ja sa potom zmením. Boh ma vždy zachránil, ale ja som sa zmeniť nedokázal. Až raz ... prišiel som domov úplne na mol. Kombinácia alkohol + drogy bola zabiják. Ovralal som celú izbu, mama stála vo dverách a plakala. Nebolo to po prvýkrát, ale bolo to prvýkrát, čo som si uvedomil, že ubližujem aj druhým. So slzami v očiach som povedal: „Prepáč, mami!“ Nepamätam sa, čo povedala ona, pamätam si len to, že plakala. Keď odišla, začal som pošepty v slzách kričať na Boha. „Bože, vidíš, aký som hajzel?! Všetkým naokolo robím len starosti. Celý život som posral. Bože, som závislý. Môj život už pre mňa nemá zmysel, je to obyčajná kopa hnoja. Ale ak si a ak s ním ešte niečo dokážeš urobiť, tak si ho vezmi.“

O pár dní nato som odcestoval do cudziny. Pracoval som na poli od rána do večera. Mal som so sebou knižku od Tomáša Kempenského - Nasledovanie Krista, čo mi dal jeden kamarát po tej evanjelizácii. Vďaka nej som sa stretol s Ježišom a každý deň som s Ním prehlboval vzťah. Dokázal som sa s Ním rozprávať počas celého dňa v práci. Stále viac sme sa spoznávali. Chalani sa naďalej opíjali a drogovali, ja som však mal už inú závislosť. Zamiloval som sa do Krista a nechcel som nič iné. Začali o

mne rozprávať, že som sa zbláznil, že mi preplo a podobne. Bolo mi to jedno, pre mňa bolo dôležité, čo si o mne myslí Boh a Jeho reč je jasná. Miluje ma takého, aký som.

Keď som sa vrátil domov, všetci, čo ma predtým poznali, hovorili, že som sa zmenil a pýtali sa, čo sa stalo. Hovoril som im o Bohu, ako som Ho zažil a že som začal odznova. Niektorí počúvali radi, niektorí nie. S niektorými som sa modlil, iní nechceli. Problém bol len v tom, že som za nimi musel chodiť po baroch a krčmách a príležitostne som opäť podľahol alkoholu, cigaretám i drogám, ale keďže som zažil milosrdenstvo Boha, nikdy som nemal problém vrátiť sa k Nemу späť aj po veľkom páde. Nikdy ma neodmietol. Ten istý kamarát, čo ma kedysi pozval na evanjelizáciu, ma tentokrát pozval na duchovnú obnovu ich spoločenstva. S radosťou som išiel, lebo som cítil, že samému kráčať za Bohom je ľažké. Potreboval som okolo seba ľudí, čo kráčajú za Bohom, lebo som bol ešte veľmi prispôsobivý a ako som už spomíнал, aj napriek veľkým zážitkom s Bohom som podľahol, keď ma kamaráti kadečím nukali. Asi šesť rokov odvtedy už patrím do spoločenstva a aj vďaka tomu stále kráčam za Bohom. Našiel som si veriacu manželku z toho istého spoločenstva a teraz čakáme dieťatko. Chceme mu odovzdať to, čo nám naši rodičia odovzdať nemohli. Osobnú vieru v Ježiša Krista, bez ktorej je celé kresťanstvo len obyčajným divadlom.

Ešte raz, vďaka Ti, Pane!

Juraj

100. výročie narodenia Matky Terézie

Veľký duch malej ženy

Miliónom odvrhnutých, pošliapaných, opustených, chorých, zomierajúcich najchudobnejších z chudobných bola ako matka a vlastne aj oni jej dali meno matka Terézia. Meno, ktoré okrem nej nedostala ani jedna žena 20. storočia. Slúžiac im stala sa jednou z veľkých osôb našich čias, pravdepodobne i neodolateľným symbolom kresťanskej lásky k blížnemu. Ľudia každého stavu spoznali jej nebeskú lásku, súcit k chudobným. Obdivovali jej jednoduchosť, úprimnosť, radosť a pokoj, ktorý vyžarovala, preto ju obdarovali mnohými vyznameniami a odmenami. Ona si ich však neprivlastnila, ale odvrátila pozornosť na Boha. Vyznamenania zavesila na obraz Matky Božej a tak ich využila na príhovor pre svojich chudobných.

Dovolila Bohu, aby ju urobil ohňivkom v Jeho rukách a aby takto jej posланie našlo odozvu i medzi ľuďmi iných vierovyznaní.

Narodenie púčika

Pred 100 rokmi, 27. augusta sa narodeniu dievčatka určite potešili všetci v katolíckej albánskej rodine Bojaehiu, otec Nikola, matka Draga, brat Lazár a sestra Aga. Pokrstená bola v katedrále Božského Srdca Ježišovho a dostala meno Agnes Gonxha (Agnes Gondža), ktoré jej vybral otec, čo v preklade znamená púčik, kvet, ruža. Od svojho narodenia bola slabučká, krehká, chorľavá, takže sa všetci doma obávali o jej zdravie a život. Nadaná, poslušná, tichá a pokojná bola na radosť celej rodine.

Už ako mladé dievča sa angažovala vo farskom spoločenstve, spievala v spevokole katolíckej mládeže, hrala v mestskom i farskom divadle, tancovala, recitovala, písala poéziu, hrala na tamburíne, mandolíne a iné. Bola významnou členkou v mariánskej kongregácii. Skoro každý mesiac usporiadala divadelné predstavenia na dobročinné účely. Bola stredom, okolo ktorého sa zhromažďovali, vždy presná, výborná organizátorka. Bývali celkom blízko

katedrály, a preto ich dom bol miestom kultúrnych podujatí, rozhovorov, vždy plný hostí. Vo svojich dvanásťich rokoch prvý raz počula hlas duchovného volania a odvtedy sa šesť rokov modlila, rozjímalas, spýtovala si svedomie a nakoniec na pútnickom mieste v predvečer Nanebovzatia panny Márie 15. augusta 1928 sa rozhodla svoj život zasvätiť Bohu ako reholníčka.

Odchod do Indie

Hoci zarmútenská, lebo v krátkom čase prežila bolestné rozlúčenia, smrť muža, odchod syna na štúdiá, veriac, že je to Božia vôle, matka Draga, prijala odchod svojej dcéry do ďalekej Indie, do misijnej spoločnosti Panny Márie od Loreta (k loretinkám). Jej prvé stretnutie s chudobou bolo ťažké, znepokojujúce, dramatické a v srdci mnohé otázky, čo môže urobiť pre tento chudobný svet. Už v noviciáte sa prejavil jej veľký duch, láska, poslušnosť, pohotovosť na zriekanie, sila.

Prvé sľuby zložila 23. mája 1931 a večné na deň Pomocnice kresťanov 24. mája 1937.

Po dvanásťich rokoch angažovanej misijnej práce, skoro vždy v Kalkate, v školskom prostredí, v rôznych výchovných zariadeniach bol vnútorný hlas stále silnejší a istejší, skoro ako rozkaz: „Tvoje povolanie je slúžiť chudobným!“ A tak sa rozhodla odísť do neznáma, počítajúc s Božou vôleou a pomocou. Takto začala nová avantúra medzi Bohom a ţou, z ktorej vznikla a aj zostala: Matka Terézia 7. októbra 1950 zakladá Spoločnosť Misionárok lásky.

Úsmievom pretvára svet

Čo znamenala a akú rolu mala Matka Terézia za života, ale i dnes je vidieť v nacionálnych a medzinárodných odmenách, ktoré za svojho života dostala. Najprv ju objavili len hladní, odvrhnutí, malomocní, trpiaci každého druhu a potom ľudia kultúry, ekonomiky, politiky, viery ...

Takto začalo pretekanie okolo jej udelenia cien, od Indie a neskôršie i na celom svete, takže

dostala čestné občianstvo od viacerých štátov, viac čestných doktorátov a v r. 1979 Nobelovu cenu za mier. Od roku 1990 je aj čestná občianka Záhrebu.

Vysokí cirkevní hodnostári a hlavy štátov o nej hovorili: „Prechádzala svetom konajúc dobro a úsmevom pretvárala svet. Bola skutočným svedkom evanjelia pre nás všetkých, pre hrdinské ohlasovanie Kristovej lásky. Obetovala svoj život pre dobro chudobných, odhodených, malomocných, tých, ktorí nemajú nikoho. Vydávala svedectvo o sile priateľstva, podnecujúc tak prvy ľudský a spoločenský rozvoj. Nebolo možné byť v jej prítomnosti a nestať sa optimistom. Ona je hrdinkou našich čias. Matka Terézia a jej sestry sú zázrakom kresťanskej lásky pre celý svet, najlepším výrazom dobroty, humánnosti, obety, svedkami toho, že Boh je živý a tvorivý ...“

Nako mentár jedného novinára, že to čo ona robí, by on nerobil ani za milióny, jednoducho a úprimne odpovedala, že ani ona by to nerobila za milióny, ale pre Ježiša áno.

Bola to zároveň aj odpoveď, kde čerpala silu, hrdinstvo, smelosť, vytrvalosť, súcit s blížnymi a utrpením celého sveta a lásku k trpiacim, v ktorých videla samého Krista.

Jasne hovorila: „Ježiš Kristus je pre mňa chlieb života, vždy k dispozícii nám všetkým, preto i my musíme byť k dispozícii Bohu i všetkým, tak ako chlieb ... Ak objavíme Krista pod spôsobom chleba, potom budeme môcť ľahšie objaviť a slúžiť mu v zapáchajúcich a rozpadajúcich telách trpiacich, malomocných, umierajúcich.“

Ježiš je samá radosť a pokoj nášho srdca, písavala svojmu bratovi. Lazarovi a sestrám, misionárkom lásky písala: „Tak ako lampa nehorí

bez oleja, ani sľub lásky nemôže obstáť bez sľubu chudoby a poslušnosti. A my sme k tomuto dodali aj bezplatnú službu chudobným medzi najchudobnejšími z lásky k Pánu Bohu.

Ježiš prameň jej života

„Moja najväčšia odmena je milovať Ježiša. On je prameňom môjho života, môjho povolania i môjho zasvätenia. On je moja láska i moje všetko. Mojím najväčším prianím je, aby sa láska Božia rozšírila na všetkých ľudí, zvlášť na tých, ktorí trpia.“ O činnosti sestier hovorila: „My

nie sme sociálne pracovníčky, ale predovšetkým a nadovšetko rehoľnice. Všetko, čo robíme, robíme z lásky, z lásky k Bohu a blížnemu. Pracujeme mnoho,

skoro celý deň a celú noc s m n o h ý m i c h o r ý m i , m a l o m o c n ý m i , zomierajúcimi, ale všetko by to bolo márne a vlastne nemožné bez Božej pomoci, ktorú dostávame zvlášť pri modlitbe a svätom prijímaní. Bez modlitby by sme neboli schopné spoznať v každom človekovi brata, sestru, a ešte menej Boha. Lebo plod modlitby je viera, plod viery je láska a plod lásky je služba.“

Sestry povzbudzovala, aby boli dobrého a milosrdného srdca, aby nedovolili nikomu odísť bez toho, aby sa nestal lepším a šťastnejším. Upozorňovala ich na hlavný problém vo svete - na padlé rodiny. Angažovala sa za návrat k spoločnej modlitbe. Videla, že najťažší problém dneška je pocit opustenosti, odmietnutia a nevšímavosti. Pre toto sa stali pre ňu dva príkazy - milovať Boha a bližného - jedným a neoddeliteľným príkazom. „Ja žijem s Ježišom dvadsaťštyri hodín denne. Čokoľvek robím, je to pre Ježiša.“ Modlitba, v ktorej nachádzala zmysel pre obetu jej dala silu zdvíhať svoj hlas proti vojnám, proti ničeniu, ktoré považovala za najväčšie nebezpečenstvo pokoja vo svete. Bojovala proti drogám a prostitúciu.

ZAUJALO NÁS

Úctu k Panne Márii, ktorú mala vštepenú už od detstva, preniesla aj na svoje spolusestry a tak každá aj dnes svojím osobitným spôsobom nasleduje život Panny Márie v poníženosti, poslušnosti, čistote, v službe i láske. Ako Matka Terézia aj ony s ružencom v ruke stále sa modlia, takže nikdy nemali nijaké nebezpečenstvá násilia, hoci žijú a pracujú vo veľmi ťažkom prostredí. Medzi alkoholikmi, drogistami, ženami, ktoré sa oddali zlému životu. Preto nie je náhoda, že Kongregácia lásky práve na sviatok Ružencovej Panny Márie 7. októbra dostala z Ríma schválenie na svoje účinkovanie.

Dnes je sestier Misionárok lásky vo svete vyše 4000. Pracujú v mnohopočetných domovoch pre siroty, opuštenej deti, zomierajúcich. V 137 krajinách sveta majú 766 misií. Hoci sú v pomere k bedárom sveta len „kvapka v oceáne“, táto kvapka dnes pritekajúc je hodná pozoruhodnosti, lebo na všetkých kontinentoch popri materiálnej chudobe sa upozorňuje aj na duchovnú chudobu.

Sestry všade žijú rovnakým životným štýlom. Pravidelne každý deň strávia v modlitbe štyri i viac hodín a zvyšok času sú pri chorých. Vo svojich domoch nemajú rádio, televízor ani internet. Popri ženskej vetve bola v roku 1963 založená aj mužská vetva misionári lásky, v ktorej dvesto bratov pracuje v siedmich krajinách. Aj oni žijú a pracujú podľa pravidiel Matky Terézie. „Nemôžeť byť misionár lásky, ak nemáš srdce plné radosti.“

Sté výročie narodenia

Sté výročie narodenia Matky Terézie sa slávilo 26. júna na mnohých miestach, kde sestry pracujú. Pri tejto príležitosti svätý otec Benedikt XVI. poslal posolstvo sestre Preme, hlavnej prestavenej spoločnosti Misionárok lásky, v ktorej okrem iného vyzdvihuje: *Matka Terézia, vzor príkladnej kresťanskej čnosti, bola v živote „neoceniteľný dar“ pre svet, a tým aj stále ostáva cez ľudskú a neúnavnú prácu vás, jej duchovných dcér. Odpovediac s dôverou na priame Pánovo volanie ona pred svetom príkladmi tlmočila slová sv. Jána: Milovaní, keď nás Boh tak miloval, aj my sme povinní milovať jeden druhého. Ak sa milujeme navzájom, Boh ostáva v nás a jeho láska v nás je dokonalá. Nech táto láska vás,*

Misionárky lásky, inšpiruje, aby ste sa aj vy veľkodušne darovali Ježišovi, ktorého hľadáte a slúžite mu v chudobných, chorých, osamelých i opustených ľuďoch. Povzbudzujem vás, aby ste neprestajne čerpali z duchovnosti a vzoru Matky Terézie a nasledujúc jej príklad, aby ste prijali Ježišovo pozvanie „Pod, bud' moje svetlo.“

Radostné výročie sa majestátne oslavovalo i v Kalkate, kde v rehoľnom dome, v ktorom sú uložené ostatky Matky Terézie, indický kardinál Telesphore Toppo slúžil svätú omšu. Na začiatku sv. omše sestra Prema a sestra Nirlala, prvá generálna predstavená po Matke Terézii, na znak mieru vypustili biele holubice. „Boh nás stvoril pre vznešené veci, aby sme milovali a boli milované,“ povedala sestra Mary Prema, pripomenúc základný odkaz apoštola lásky Matky Terézie z Kalkaty.

Podobne ako Matka Terézia

Cirkev nás učí, že svätcov netreba obdivovať, ani ich kopírovať, ale sa od nich učiť. Poznám ľudí, ktorí ako Matka Terézia slúžia v láske. Veľa pracujú a zriekajú sa pri svojej každodennej práci, ktorá nie je len ich zamestnaním, ale i povolaním. Bola som priateľkou jednej takej osoby, katolíckej novinárky Ivanky Bubalo, ktorá tragicky zahynula pred piatimi rokmi. Žila a pracovala v Dervente a v čase vojny utiekla s rodinou do Slavonského Brodu, kde aj dnes žije jej manžel a tri deti.

Novinárstvo nebolo len jej zamestnaním, ale i povolaním, v ktorom praktizovala svoj kresťanský život. Bojovala za navrátenie do svojho zraneného kraja a utečencom pomáhala všetkými možnými spôsobmi. Mala veľký súcit pre potreby núdznych, opustených, chudobných a právom sme ju nazývali Matka Terézia Posavljaka. Často sme sa rozprávali o diele Matky Terézie, ktorá bola našim príkladom i podnetom.

Medzi nami sú ľudia, ktorí sú naozaj praví misionári na svojom mieste, často nepovšimnutí na verejnosti, ale ich skutky sú viditeľné a rozpoznateľné.

Z chorvátskeho originálu preložila
sr. Sapientia

Týždeň modlitieb za jednotu kresťanov

Tradičný termín konania Týždňa modlitieb za jednotu kresťanov je na severnej pologuli od 18. do 25. januára. Tento termín navrhol v roku 1908 Paul Wattson tak, aby modlitby prebiehali v dňoch medzi sviatkami Katedry sv. Petra a Obrátenia sv. Pavla, čo mu dodalo symbolický význam. Na južnej pologuli sú v januári prázdniny, takže cirkvi slávia Týždeň modlitieb v inom termíne, napríklad v blízkosti sviatkov Zoslania Ducha Svätého (ako to navrhlo Hnutie pre vieru a poriadok v roku 1926), ktoré tiež symbolizujú jednotu Cirkvi.

Aj my sa chceme zapojiť do týždňa modlitieb za jednotu kresťanov ponorením sa do svojho srdca, aby sme skúmali, čo nás rozdeľuje a čo nás spája. Preto pozývame všetkých k spoločnej modlitbe za jednotu kresťanov v dňoch od 18. do 25.1.2011.

Túžba po jednote kresťanov patrí nepochybne k základným modlitbám cirkvi a je obsiahnutá v prosbách každej svätej omše.

Napriek tomu naša túžba po jednote je kalená rôznymi predstavami o jej možnom uskutočnení. Vieme, že kresťania majú byť jedno, ale jednotlivé cirkvi sa líšia v ceste, ako k tomuto cielu príš. Jednotu cirkvi však nemáme chápať ako niečo abstraktné. Katolíci, pravoslávni, husiti aj protestanti sú si v mnomohom už teraz blízki. Všetci sme hlboko mysticky spojení tým istým krstom. Sme sviatostne naštepení na toho istého Krista. Žijeme z tých istých prameňov milosti. Čerpáme z toho istého pokladu Svätého písma. Jednota cirkvi je hodnota, za ktorú sa máme ustavične modliť, ale za

ktorú máme aj ďakovať. Veď už dnes nás spájajú mnohé putá! Nečakajme na to, čo raz bude, ale už dnes spoločne robme to, čo robiť môžeme! Je potešiteľné, že sa rozvíjajú dobré ekumenické vzťahy a existujú aj spoločné ekumenické bohoslužby.

Jedno príslovie hovorí: „Kto chce, hľadá spôsob; kto nechce, hľadá dôvod.“ Ak sme preniknutí túžbou po spoločnej bohoslužbe a po spoločnej službe ľudom, hľadajme a využívajme spôsoby, ktoré sa nám už dnes ponúkajú. Môže to byť modlitbové stretnutie, štúdium Biblie, charitatívna spolupráca, atď. Pritom netreba predstierať, že máme všetky problémové oblasti viery vyriešené, že na všetko máme rovnaké odpovede. To nie je podmienka zrelého ekumenizmu. Veď aj v rámci tej istej cirkevnej struktúry existujú rôzne názory

na množstvo otázok. Nejde o rezignáciu na pravdu. Práve naopak: spoločné delenie, počúvanie a diskutovanie sú podmienkou toho, aby sme našli Pánovu pravdu. Pravé ekumenické zblíženie sa môže uskutočniť iba na ceste, za pochodu.

Môžeme sa v pokore a úžase stretnúť nad betlehemským Dieťaťom narodeným z Panny. Potom zistíme, že nie to Dieťa potrebuje našu pomoc, ale my potrebujeme pomoc tohto Dieťaťa. Veď Ono samo je pomocou pre všetkých. Len takto sa môže uskutočniť pravý ekumenizmus: v pokore a vzájomnej solidarite, ktorá všetko očakáva od Noho. V Jeho mene sa máme modliť a žiť tak, „aby sme všetci jedno boli.“

spracoval Boris

TÝKA SA NÁS

Pápež Benedikt XVI. hovorí o kondónoch a rozširovaní HIV

AKTUÁLNE

Ked' sa v roku 2005 stal vo veku blízkom osemdesiatke pápežom kardinál Joseph Ratzinger, mnohí pochybovali, či má ešte dostatok sviežosti na reálne vedenie Cirkvi a prínos pre svet. Benediktové slová však od počiatku vyvolávajú odozvy všetkých tónov. Slová a život Sväteho otca dovedli podľa vyjadrení v médiách k návratu do katolíckej cirkvi aj žurnalistu Petra Seewalda. Práve vďaka tomuto novinárovi vychádza ďalšia kniha otázok a odpovedí „*Svetlo sveta: pápež, cirkev a znamenia časov*“. Niekoľko môže mať dojem, že Seewaldove otázky pre Sväteho otca sú príliš provokujúce. V istom zmysle sú. Avšak je potešujúce čítať, s akou otvorenosťou ich Benedikt XVI. prijíma, s akým svetlom rozumu na ne odpovedá. A je napínavé sledovať, že to, čo provokuje tento svet sú práve jeho odpovede. Prajme si, aby ich všetci čítali s takou poctivosťou, s akou ich Svätý otec formuluje.

Výber z knihy Petra Seewalda „*Svetlo sveta*“ - interview s pápežom Benediktom XVI.

Z kapitoly 11 „Cesty pastiera“, strany 117-119

Otzáka:

Pri príležitosti Vašej cesty do Afriky v marci 2009 sa stanovisko Vatikánu

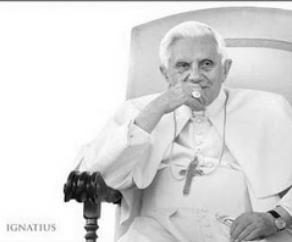
ohľadom AIDS opäťovne stalo terčom kritiky médií. Dvadsať päť percent všetkých chorých na AIDS na celom svete je opatrovaných v katolíckych zariadeniach. V niektorých krajinách, napríklad v Lesotho, je to podľa štatistiky až 40 percent. V Afrike ste sa zmienili o tom, ako tradičné učenie Cirkvi dokázalo, že je jedinou cestou k zastaveniu šírenia

HIV. Kritici, vrátane kritikov z vlastných radov Cirkvi, namiesto toho, že je šílenstvom zakázať vysokorizikovej časti populácie používanie kondómov.

BENEDICT XVI LIGHT OF THE WORLD

The Pope, the Church, and the Signs of the Times

AN INTERVIEW WITH PETER SEEWALD

IGNATIUS

Benedikt XVI.: Spravodajstvo médií kompletne odignorovalo zvyšok cesty do Afriky na účet jednoduchého vyhlásenia. Niekoľko sa ma spýtal, prečo si katolícka Cirkev osvojuje nerealistické a neúčinné stanovisko k problematike AIDS. V tomto skutočne cítim, že som bol provokovaný, pretože Cirkev v tejto záležitosti robí viac, než ktokoľvek iný. A za týmto tvrdením si stojím. Pretože Cirkev je jedinou inštitúciou, ktorá konkrétnie a zblízka pomáha týmto ľuďom, pomáha pri prevencii, výchove, pomoci, poradenstve a sprevádzaní. A ako prvá sa skláňa k veľkému množstvu chorých na AIDS, osobitne chorým deťom pri ich opatruvaní.

Mal som príležitosť navštíviť jedno z takýchto nemocničných oddelení a rozprávať sa s pacientmi. Toto bola skutočná odpoveď: Cirkev robí omnoho viac, než ktokoľvek iný, pretože ona nehovorí zo sudcovskej pozície novín, ale pomáha jej bratom a sestrám tam, kde práve trpia. V mojich komentároch som neučinil žiadne generálne vyhlásenie vo veci používania kondómu, iba som povedal, a to je to, čo vyvolalo tak veľký útok, že my nemôžeme riešiť tento problém distribúciou kondómov. Je potrebné urobiť podstatne viac. Musíme byť blízko pri týchto ľuďoch, sprevádzať ich a pomáhať im; a toto musíme robiť pred kontaktom aj po kontakte s chorobou.

V skutočnosti to viete, že ľudia môžu aj tak dostať kondómy, keď ich chcú. Ale toto práve dokazuje, že samotné kondómy neriešia túto otázku. Žiada si to viac. Medzitým samotná svetská sféra rozvinula takzvanú teóriu ABC: Abstinence (zdržanlivosť) - Be faithful (vernosť) - Condom (kondóm), kde kondóm je vnímaný ako posledná alternatíva, keď prvé dve zlyhali. To znamená, že púha viazanosť na kondóm naznačuje zľahčovanie sexuality, ktoré koniec-koncov, je presne tým nebezpečným zdrojom prístupu k sexualite nie ako k vyjadreniu lásky, ale ako k istému druhu drogy, ktorú si ľudia nadávkujú. Preto boj proti zľahčovaniu sexuality je tiež súčasťou veľkého úsilia o to, aby bola sexualita hodnotená pozitívne a mohla plniť svoju pozitívnu úlohu v celistvosti ľudského bytia.

Tam môže byť základ pre prípady niektorých jednotlivcov, tak napríklad, keď muž-prostitút použije kondóm, toto

môže byť jeho prvým krokom smerom k zlepšeniu mravnej úrovne, prvým predpokladom zodpovednosti na ceste k návratu k uvedomieniu si, že nie všetko je dovolené a že človek nemôže robiť čokoľvek sa mu zachce. Ale toto nie je skutočnou cestou, ako sa vysporiadať so zlom HIV infekcie.

Táto môže v skutočnosti spočívať iba v poľudštení sexuality.

Otázka:

Hovoríte teda, že katolícka Cirkev v skutočnosti nie je principiálne proti použitiu kondómov?

Benedikt XVI.:

Cirkev to, samozrejme, nepovažuje za skutočné alebo morálne riešenie, ale v tom či onom prípade to predsa len môže byť, v úmysle znížiť riziko infekcie, prvým krokom k smerovaniu inou cestou, humánnejšou cestou živej sexuality.

Z nôty P. Federica Lombardiho SJ o vyjadrení Svätého otca ohľadne používania prezervatívov:

„Benedikt XVI. nám odvážne poskytuje dôležitý príspevok k vyjasneniu a hlbšiemu pochopeniu tejto dlho diskutovanej otázky. Je to originálny príspevok, pretože na jednej strane ostáva verný morálnym princípom a jasne odmieta ilúzornú cestu, akou je „dôvera v prezervatív“; na druhej strane však ukazuje chápajúci a dlhodobý pohľad, schopný vidieť i malé, hoci iba počiatočné a ešte zmätené kroky ľudstva často duchovne a kultúrne chudobného k praktizovaniu ľudskej a zodpovednejšej sexuality.“

Viac na: <http://catholicworldreport.com>

Z anglického originálu: Ing. Andrej Bezák

Pútnický zájazd Praha a Svatá Hora

Na prelome liturgických rokov 25.-28. novembra 2010 sme sa päťdesiatí zúčastnili pútnického zájazdu Praha a Svatá Hora u Příbrami.

Vo štvrtok večer sme docestovali naším autobusom do hostelu Aritma - Praha 6, kde sme sa ubytovali v 3- a 4-lôžkových izbách. V piatok ráno po raňajkách sme vyrazili do Strahovského kláštora premonštrátov, kde sme mali slovenskú sv. omšu v bočnej kaplnke sv. Norberta v bazilike

povzbudzujúce, ako vojaci v riadnom mraze stojia ako soľné stĺpy ... Potešili sme sa úsmievnymi fotografiami a prišli do katedrály sv. Víta, Václava a Vojtechu, kde nás privítal úžasný starší sprievodca, ktorý dokázal nadchnuť svojím výkladom aj tých menej vnímatelných. Prehliadku sme ukončili spoločnou krátkou modlitbou pred vyloženou Sviatosťou Oltárnej v bočnej kaplnke chrámu. Odchádzali sme medzi poslednými zadným vchodom a presunuli

sme sa do blízkeho kláštora Karmel, kde sme v kostole sv. Benedikta mali možnosť vidieť 347-ročnú múmiu zakladateľky kláštora Matky Márie Elekty, sediacej na stoličke blízko oltára. Bosé karmelitánky, ktoré majú svoju kaplnku za mrežou vedľa oltára, žijú v kláštore v úplnom odlúčení od sveta a ich apoštola je modlitba a obeta. Potom sme sa presunuli autobusom

späť do ubytovne, kde sme mali možnosť podeliť sa so svojimi zážitkami, oddýchnuť si a navečerať sa.

Sobotňajšie ráno sme sa vybrali k Pražskému Jezuliatku, ktoré sa nachádza v kostole Panny Márie Vítaznej na Malej Strane. Cestou tam sme v krásne slnečné ráno videli Prahu jemne posypanú snehom, akoby strechy domov niekto pocukroval ... Po českej sv. omši sme videli múzeum o Jezuliatku, bohoslužobné predmety a výstavu z afrických misií otcov karmelitánov žijúcich v kláštore vedľa tohto kostola. Toto

Basilika Nanebovzatia Panny Márie

Nanebovzatia Panny Márie. Po sv. omši sme sa zúčastnili prehliadky kláštora, unikátej strahovskej knižnice, múzea, galérie a záhrady, z ktorej sme videli Prahu ako na dlani. Obed v blízkej reštaurácii nám slúžil na doplnenie energie, aby sme vládali zvládnúť druhú polovicu dňa, ktorý bol tiež bohatý na prehliadky. Videli sme krásne mariánske pútnické miesto Loreto spolu s výstavou skvostných monštrancií a bohoslužobných predmetov. Pri presune ku katedrále na Hradčanskom námestí sme pri bráne prezidentského paláca práve zastihli výmenu vojenskej stráže. Bolo

požehnané miesto navštívil aj pápež Benedikt XVI. počas poslednej návštevy Čiech, kde sa modlil za všetky rodiny. Nádherným bonusom pre nás, ktorí sme zostali v kostole chvíľu v modlitbe, bol 40-členný taliansky spevokol, ktorý zaspieval asi päť gregoriánskych skladieb. Potom sme sa presunuli ku Karlovmu mostu, ukázali sme si miesto, odkiaľ bol r. 1393 zhodený do rieky Vltavy sv. Ján Nepomucký - mučeník spovedného tajomstva. Po rozchode sme sa išli na obedovať do blízkej reštaurácie, kde nás čakal výborný obed. Cestou na Václavské námestie sme o 15:00 hod videli krásny pražský orloj. Rozišli sme sa na Václavskom námestí a potom sme sa chceli zúčastniť slávnostného rozsvecovania vianočného stromu na Staromestskom námestí. Pre obrovské davy ľudí hrnúce sa na toto miesto, lebo stromček mal rozsväčovať známy spevák Karel Gott, sme sa dostali do zápchy v bočnej uličke. Až po príchode na Slovensko som sa dozvedela, že to bolo pre nás vlastne záchrana, lebo na Staromestskom námestí bola ešte väčšia tlačenica, akú sme zažili my, viacerí ľudia tam kolabovali a prichádzali pre nich záchranky z celej Prahy. Naši duchapritomní účastníci sa niektorí vrátili, alebo iní sa presunuli do blízkej cukrárne a tam počkali, kým skončí tlačenica. Potom sme si mohli aj my zblízka pozrieť nádherný stromček a kúpiť dobroty v stánkoch. Na pódiu vedľa

stromčeka vystupovali rôzne ľudové súbory a spievali koledy. Keďže bol už aj dobrý mráz, posilnili sme si riadne svoju imunitu, aby sme boli odolní voči bacílom chrípky ...

V nedeľu ráno sme cestovali 66 km južne od Prahy na najznámejšie a najstaršie mariánske pútnické miesto v Českej republike - Svatá Hora u Příbrami. Po sv. omši sme si mali možnosť zvlášť uctiť milostivú sochu Panny Márie Svatohorskej a potom sme mali prehliadku areálu a kaplniek. Otcovia redemptoristi a niekoľko úžasných ľudí sa postaralo o fantastický

obed pre nás. Cesta na Slovensko bola pripravená dopredu Božou Prozreteľnosťou a my sme šťastne žíví a zdraví docestovali domov. Celý zájazd nám spríjemňovali aj dvaja sprievodcovia - kňazi, ktorých humor a zanietenie pre dobro boli veľmi ná kazlivé. Ďakujem Bohu a všetkým ľuďom, ktorí nám vychádzali v ústrety, venovali sa nám a akýmkoľvek spôsobom pomáhali.

sestra Ol'ga

Aký ciel, taká cesta

V jednej poviedke sa hovorí o psovi, ktorý naháňal zajaca. Svojím zápalom za vec strhol iného psa. Postupne sa pridali ďalší a ďalší, až ich utekala celá svorka. Keď už bežali tak dlho a tak silno, že sa potkýnali o vyplazené jazyky, jeden po druhom začali odpadávať - vzdali to. Ostal len jeden. Tipnite si ktorý! Ten prvý, pretože on jediný videl zajaca.

Keď poznáme ciel, dôjdeme k nemu aj cez prekážky, aj s „vyplazeným jazykom“.

To, aké je dôležité poznáť ciel, aby sme zvládli prekážky cesty, vidíme aj na príklade troch kráľov, ktorí sa prišli pokloniť Ježišovi. Podľa tradície jeden bol biely - reprezentuje Európu, čierny za Afriku a žltý zastupuje ázijské národy. Historickí kritici h o v o r i a , že pravdepodobne neboli králi, neboli ani traja, vraj to nebolo 6. januára a akoby toho nebolo dosť, dočítal som sa, že aj ich mená - Gašpar, Melichar a Baltazár pochádzajú až z 5. storočia! Sväté písmo spomína mudrcov od východu, ktorí priniesli Ježišovi dary - zlato, kadidlo a myrhu. Nedostatok jasných historických faktov nech nie je pre nás prekážkou vnímania posolstva, ktoré vyčítame z oficiálneho názvu sviatku troch kráľov - Zjavenie Pána.

Boh sa zjavuje - dáva poznáť pohanom (univerzalita spásy), teda Boh chce spasieť všetkých ľudí. V pravý čas dá každému možnosť - ukáže mu hviezdu. Je len na nás, ako sa postavíme k Jeho volaniu, k Jeho

pozvaniu spolupracovať na Jeho pláne spásy. Len sám Boh vie, akú veľkú hviezdu komu ukázal, nakoľko zrozumiteľné, čitateľné znamenie, preto nebude vyžadovať od každého rovnaké výsledky. Spásu pohanov je odkaz troch kráľov: Ak úprimne hľadajú pravdu a žijú podľa svojho svedomia.

Pán sa nám zjaví natoľko, nakoľko my preto niečo urobíme. Cesta k Ježišovi môže byť aj v našom prípade kľukatá, zamotaná, neraz stratíme smer ako mudrci. Keď si predstavíme náročnosť cestovania pred 2000 rokmi (bola to fyzicky aj psychicky náročná niekoľkomesačná cesta na ľavách), mudrci sa nám stanú aj vzorom vo vytrvalosti na zvolenej životnej ceste. Kráčať bok po boku s tým človekom, ktorý mi už lezie na nervy, mám ho plné zuby a najradšej by som to zabalil. Nie je tragédiou, ak niekedy

nevieme, ako ďalej. Dôverujme Bohu, že má pre nás cestu. Táto dôvera sa prejaví vytrvalým, húževnatým hľadaním. Keď sa nevzdám, znamená to, že Bohu dôverujem.

Keď budeme vidieť ciel ako mudrci, potom aj náš život bude mať zmysel.

Ján Pavol II. vybral pre svetové stretnutie mládeže roku 2005 v Kolíne nad Rýnom práve heslo „prišli sme sa Mu pokloniť“. Už dve tisícročia zaznieva táto výzva: Podme sa Mu pokloniť nielen na Vianoce.

Michal Lajcha, kaplán

D E T S K E

O K I E N K O

Milé deti,

Vianoce tak rýchlo pominuli a my sme sa zrazu ocitli v novom roku. Nevieme, čo nás čaká, čo budeme musieť prekonávať, s čím zápasíť. No aj dnes vieme, tak ako včera, že máme svojho Pána a On nás chce, tak ako po minulý rok, aj tento sprevádzať. Dokonca nám dal do rúk kormidlo, ktorým je Evanjelium. Tak neváhaj, otvor a čítaj Bibliu a spoznávaj čo najviac svojho najmilšieho Priateľa.

Piesok, kameň a priateľstvo

Dvaja priatelia sa vydali na cestu cez púšť. A ako to už medzi priateľmi býva, na ceste sa pre čosi malicherné veľmi pohádali. Vyprovokovali jeden druhého natoľko, že jeden z nich dal zrazu facku druhému. Dotyčný onemel. No prv, než by niečo povedal, rýchlo sa zohol a napísal prstom do piesku: „Dnes mi môj najlepší priateľ dal facku.“

Vstal a šiel bez najmenšieho slova ďalej ... Ten druhý priateľ sa tomu celému začudoval, čakal rovnakú pomstívú odpoveď, a dostał iba ticho a nápis na piesku, od ktorého sa vziaľovali. Bolo mu toho všetkého, čo sa stalo, veľmi ľúto, a tak sa po chvíli mlčania ozval a poprosil priateľa o odpustenie. Nakoniec sa pomaly rozhovorili a ďalšiu cestu strávili v družnom priateľskom rozhovore. Ku koncu dňa došli ku krásnej oáze s hlbkým jazierkom. Rozhodli sa, že sa okúpu. Ten, ktorý prednedávnom dostał facku, sa však začal topiť, ale ten druhý ho zachránil. Vtyahol ho z vody. Keď sa prebral, vysušil a upokojil, vstal, podišiel ku neďalekému obrovskému kameňu vyčnievajúcemu na okraji z jazera a vytiesal do kameňa: „Dnes mi môj najlepší priateľ zachránil život.“ Keď to jeho priateľ videl, spýta sa ho nechápavo: „Keď som Ťa udrel na začiatku našej cesty, napísal si to, čo sa stalo, len do piesku a tentokrát si to vytiesal do kameňa. Prečo?“ Odpoval mu jeho priateľ: „Vieš, rozhodol som sa, že keď mi niekto ublíží, napíšem to len do piesku, aby vietor tieto riadky odfúkol na znak môjho odpustenia. Ale keď mi niekto pomôže, vytiesám to do kameňa, aby to tam ostalo naveky...“

Nauč sa svoj žiaľ, hnev a krivdy od iných písat len do piesku a svoje šťastie vyryť do kameňa!

Príde Čech po svojej svadbe za knázom a pýta sa:

- Pán farár, čo som vám dlhý za tú omšu ...

On mu na to:

- Daj toľko, na koľko si vážiš svoju paní manželku.
Čech vtyahol 20 korún a dal ich knázovi.

Kňaz sa pozrel na manželku a ... 10 korún mu vrátil!

Haváriu autobusu nikto neprežil. Zistilo sa, že v tom autobuse cestovali slovenskí futbalisti na zápas. Klopú na nebeskú bránu. Sv. Peter im otvorí a pýta sa:

- Kto ste?
- Futbalisti.
- Je mi ľúto, ale vás nemôžem pustiť, lebo

futbalisti na zápase faulujú a nadávajú ...

Sklamaní odchádzajú, keď tu sv. Peter za nimi kričí:

- A odkiaľ ste?
- Zo Slovenska.
- Tak sa vráťte!
- Videl som vás minule hrať. Vy nie ste futbalisti.

Mravec uteká po pralese, ďaleko za ním si vykračuje slon. Vzdialenosť, dosť veľká, sa stále skracuje. Mravec sa rozčíli a rozkričí sa na slona:

- To sa ti kráča, keď som ti vyšliapal cestu!

Váš Pútniček

Si to TY

Si to TY,
kto kríž mi sníma z ramena,
ako vietor z neba,
ked' zlomená som, strápená ...
Do srdca vojdeš
i bez pozvánky, klopania
a Tvoje dlane
všetky lúče zachránia ...

Si to TY,
kto dvíhal si ma zo zeme,
ako vietor z neba,
hoc často Ča i sklameme ...
Odpust'
všetky hriechy, sklamania,
prosim, Bože ...,
nech noc nahradia svitania ...

Lucia Lauková

Vydáva: Rímskokatolícky farský úrad v Partizánskom. Adresa: Rímskokatolícky farský úrad, Nám. SNP 949/20, 958 01 Partizánske, tel.: 038/749 2033, Internet: www.batfara.sk, e-mail: batpart@psg.sk
Šéfredaktor: Klaudia Zábojníková. Redaktori: M. Štefina, E. Štefina, P. Andacký, L. Vaňo, A. Bezáková, M. Turek, B. Laurinec, R. Račáková, M. Krátká, D. Eliašová.
Grafické spracovanie: R. Dobrotka. Jazyková úprava: J. Znášiková. Cirkevný censor: Mgr. Miroslav Baláž.
Redakčná rada d'akuje všetkým, ktorí sa na vydanie časopisu podielali. Príspevky do časopisu môžete dať do schránky, priniesť osobne na farský úrad vždy do 14. dňa v mesiaci alebo poslať na e-mail: putnikbm@zoznam.sk. Redakcia si vyhradzuje právo výberu článkov. Nevyžiadané príspevky nevracame.
Tlač: ExpresPrint s.r.o., Partizánske. Tlač registrovaná Okresným úradom v Partizánskom č. 2002/00153.
Cirkevné schválenie: Biskupský úrad v Banskej Bystrici č. 50/99.